

— 18 —

Först Sverige, sedan Nord!
 Vare vårt löftes-ord.
 Svenske så
 Stända må
 I lif och död tillsamman.

Se'n öfver fjäll och våg
 Hoppet går ut på tåg;
 Der vi änn'
 Finne män,
 Som med oss hålla samman.
 Lefve, lefve, lefve vår hela Nord!"

Derefter föreslog magister A. Andersson följande
 skäl för Norrige:

"Två sköna länder vet jag högt upp vid Nordens pol,
 Och syskontycke ha de med hvarandra;
 Ej skönare du skådar, du fästets gyllne sol,
 Hur länge och hur vidt du än må vandra.
 Ha de ej guld och silfver, så ha de likväl nog,
 Af klara, blåa sjöar, af strömmar, berg och skog —
 Ett Sverige är och Norrige är det andra.

Ät infödd frihet vakta de tusenårig härd,
 De stå omkring med trogna söners skara;
 Med skogen till sitt täcke och berg till hufvudgård
 Han hvilar trygg, han fruktar ingen fara.
 När faran står för dörren, nog veta de sitt värn —
 Den Gud, som gaf dem frihet, han gaf dem också jern,
 Att friheten med lif och blod försvara.

De tvillingarne lekte i fordna dar med svärd,
 Som lejonungar lekte de med strider.
 De brottades på fjellen, som gällde det en verid;
 Af leken blef dock allvar sent omsider.
 Med hat i bröstet störta de löst emot hvarann,
 Men ingen får ge vika och ingen falla kan,
 Och så det var i långa, långa tider.

De Asabarn nu ligga, som elfvor uppå äng,
 Så lugnt och fredligt vid hvarandras sida,
 Och hafvets vågor vugga de tu i syskonsäng,
 Och tak är stjernehalvvet det vida.
 Hvar afton dagen äldras, hvar morgon dag blir ung
 De knäppa sina händer och be för samma Kung;
 Blott med, ej mot hvarann de mera strida."